

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XV. An integritas confessionis ita necessaria sit, vt in nullo casu licitum sit peccatum aliquod mortale in confissione reticere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

etiam pro illa citat S. Doctorem, Alii è contrà asserunt, circumstantias notabiliter aggrauantes esse in confessione declarandas. Ita Marf. Major, Sot. Can. Suar. & alij, quos refert & sequitur Gamach, cap. 20. de Pœnit. parag. 1. cui sententiæ subscribit etiam Isamb. disp. 18. a. 11. eamque pluribus rationibus propugnat. Quamuis autem priorem sententiam maximè probabilem existimemus, tum propter autoritatem Doctorem qui eam tuentur, tum etiam quia Conc. Trid. sess. 14. cap. 5. circumstantias tantummodo speciem peccati mutantem, in confessione declarandas esse dicit, nulla facta mentione circumstantiarum illarum, quæ tantummodo notabiliter aggrauant; quod tamen dicere non omisisset, si necessarium esse iudicasset: contrariam nihilominus sententiam adhuc probabilior, & in praxi quantum, fieri poterit tenendam arbitramur, pœnitentesque circumstantias notabiliter aggrauantes debere in confessione declarare, & à confessarijs, prout spiritus & prudentia suggererit, de iisdem interrogandos esse ob eam præsertim rationem, quòd sine illarum circumstantiarum notitia vix possint confessarij dignoscere, quales & quantas satisfactiones, aut restitutiones iniungere, quæ remedia proponere, aut consilia pœnitentibus suggerere debeant: aliter enim haud dubie se gerere debet confessarius cum eo, qui breui, aut qui diuturno tempore in peccati alicuius cœno hæsit; aliter cum illo, qui ex graui & inueterato odio, aut qui ex repentina ira, deliberata tamen, malum aliquod intulit, aut optauit; cum hæc nihilominus circumstantiæ peccati speciem non mutant, sed tantummodo aggrauent.

SECTIO XV.

An integritas confessionis ita necessaria sit, vt in nullo casu licitum sit, peccatum aliquod mortale in confessione reticere.

DVO sunt præcipui casus, in quibus pœnitens licet, & fructuosè absolutionem Sacramentalem recipere potest.

potest, quamuis peccata omnia mortalia, quæ à se commissa recordatur, non declarauerit: quod tamen non obstat, quin cessante ratione, ob quam illa reticuit, eadem postea in confessione declarare teneatur.

Primus casus est, quando reperitur impossibilitas quædam moralis ex parte ipsius poenitentis ad declaranda omnia peccata mortalia à se commissa, v. g. quando egrotus inter confitendum vocis vsum repente amittit, nec potest reliqua peccata explicare, vel etiam si nullum peccatū declarare potuerit: tunc enim, dummodo cōtriti animi signa quædam exteriora confessarius in ipso deprehendat, potest, imò debet illum Sacramentaliter absoluerè. Ita Med. Syl. Nau. Bellarm. Suar. & alij apud Bonac. disp. 5. quæst. 5. de Pœnit. pun. 2. Imò, quamuis ante confessarij aduentum non modò vocis, sed etiam rationis ac iudicij vsum amiserit, si tamen antea Sacramentalem absolutionē verbis, aut signis petiuerit, declaraueritque se velle confiteri, idque fide digno testimonio ipsi confessario innotescat; tunc etiam potest, imò debet illum Sacramentaliter absoluerè saltem sub conditione. Ita Suar. & alij plures, apud eundem Bonac. supra, quibus subscripsit Gamach. cap. 20. parag. 1. & Isamb. disp. 18. art. 10. Et probatur ex Cencil. Aurasic. 1. can. 12. vbi dicitur quòd subito obmutescens, prout statutum est, baptizari, aut Pœnitentiam accipere potest, si voluntatis praterita testimonium verbis aliorum habet, aut presentis in suo nutu: & ex Conc. Carth. 4. cap. 76. ei, qui Pœnitentiam in infirmitate petit, si casu, dum ad eum Sacerdos inuitatus venit, oppressus infirmitate obmutuerit, vel in phrenesim versus fuerit; dent testimonium qui eum audierint, sicque accipiat Pœnitentiam; & si continuo creditur moriturus, reconcilietur per manus impositionem, & infundatur Eucharistia ori eius. Item ex S. Leone Papa Epist. 91. ad Theodorum Foro-Juliensem Episcopum, vbi de infirmis loquens, Si, inquit, aliqua vi agri tudinis ita fuerint aggranati, ut quod paulò ante poscebant, sub presentia Sacerdotis significare non valeant; testimonia eis fidelium eircumstantium prodesse debebunt, ut simul & Pœnitentia & reconciliationis beneficium

ficiam consequantur. Accedit etiam praxis totius Ecclesie, quam discimus ex Rituali Romano tit. de ordine adm. ministrandi Sacramentum Eucharistie, in quo dicitur *infirmum absolendum esse, si confitendi desiderium vel per se vel per alios ostenderit.*

Quòd si moribundus vi morbi de repente ita oppressus fuerit, ut nec confessarium postulauerit, nec ullum confitendi desiderium verbis aut nutibus aliisque similibus signis presente vel absente confessario ostenderit; tunc sacramentaliter absolui non poterit; cum nulla sit ibi materia idonea, & sufficiens Sacramenti poenitentiae, nulla contritio aut confessio quae signo aliquo exteriori se prodatur, cum tamen sint partes essentialia ipsius Sacramenti, sine quibus forma illius applicari nec licite nec valide potest. Ita Suar. disp. 23. sect. 1. & plurimi alij Theologi quos citat & sequitur Laym. tract. 6. de Poenit. cap. 8. quibus subscribit Isamb. disp. 17. art. 9. Ceterè Concilia, & Patres non aliter permittunt poenitentiae Sacramentum morituro obmutescenti aut phrenetico ministrari, nisi Sacerdoti constet illum antea Sacramentum ipsum experisse, desideriumque suum verbis aut nutibus aliisque signis declarasse.

Secundus casus est, quando ex confessionis integritate sequeretur aliquod graue damnū spirituale, vel corporale alterius, aut ipsiusmet confitentis. v.g. quando urgente periculo, aut instante naufragio plurium militum, aut nauigationis confessio excipienda est: tunc enim, ne dum vnius confessio integra excipitur, aliorū quibus confitendi spacium deerit, salus periclitetur, sufficit ut quisque peccatū aliquod mortale à se commissum fateatur; imò, si tempus ad id non suppetat, & jam jam naufragiū immineat, aut praelium ineatur, satis erit tunc, ut omnes nauigantes aut milites signis aliquibus exterioribus se peccasse generatim, & de peccatis verè dolere demonstrent; quae quidem signa visu vel auditu à confessario percipiantur, sicque à confessario absoluantur. Ita Isamb. disp. 17. art. 8.

Item quando infirmus laborat morbo contagioso, si non

non possit confessarius absque manifesto vitæ periculo in peccatis illius sigillatim audiēdis diutius immorari; tunc aliquibus tantum peccatis in confessione auditis, si alias sufficienter dispositus sit, illum sacramentaliter absolue-
re poterit. Ita Vasq. Coninck, & alij apud Bonac. loco proxime citato. In hoc tamen casu debet confessarius ad-
monere infirmum, confessionem illius eo modo factam esse validam, & sufficientem, & quantum fieri poterit, animum pacatum, & tranquillum dimittere.

Simili modo, si quis, v.g. patrem aut matrem confessarij sui occidisset, aut domui eius ignem subiecisset, nec alteri tunc confiteri posset; non teneretur incendium illud aut homicidium ei in confessione declarare: quia hoc esset exponere confessarium ipsum peccato vindictæ, & odij, forte etiam periculo reuelandæ confessionis; & multa hinc mala moraliter sequi possent, cum Sacerdotes sint quoq; homines circumdati infirmitate, & inter illos alij alijs infirmiores: quare tunc posset licite pœnitens peccatum illud in confessione reticere. Ita Nau. cap. 7. num. 3. Gamach. cap. 20. parag. 1. & alij.

Quæres, an similiter liceat pœnitenti reticere in confessione peccatum aliquod mortale, aut illius circumstantiam, quod, vel quam declarare nō potest, nisi cum manifestatione cōplicitis. Nau. supra num. 1. & seqq. affirmat, id non modò licitum esse; sed etiam pœnitentem tunc ad peccati illius aut circumstantiæ reticentiam obligari; illique subscribit Gamach. supra: quorum sententiam, quamuis sit præbalis & tuta, verior tamen, & tutior videtur sententia negans, quæ est S. Doctoris in 4. dist. 16. quæst. 3. art. 2. quæst. 5. ad 5. quem sequuntur Bonau, Alexan. Palud. Major, Almain. & plures alij apud Suar. disp. 34. de Pœnit. sect. 1. cum quibus proinde dicimus, pœnitentem in casu supra declarato debere in primis confessariū quærere, cui persona, cum qua peccauit, non sit nota, vel, si cōmodè, & absque salutis periculo fieri possit, confessionem in aliud tempus differre; quod si neutrū possit, tenetur tunc peccatum suum tale, quale commissum fuit

declarare. Id manifeste innuit S. Bernardus opusculo de formula honestæ vitæ versus finem, ubi hoc documentum tradit: *De nullo prorsus, sinistre loquari, quantumcumque sit verum vel manifestum, nisi in confessione, & hoc, ubi non potest aliter manifestare peccatum tuum.*

Ex qua S. Bernardi, & aliorum, qui supra citati sunt doctrina colligitur 1. quod obligatio integrè confitendi à Christo Domino cuique pœnitenti imposita, est ratio sufficiens ad peccatum alterius sub sigillo huius Sacramenti confessario manifestandum; ac proinde quod illa manifestatio sic facta charitati proximi non aduersetur; sicut eadem charitati minimè repugnat, si extra confessionem peccatum alterius occultum ex aliqua iusta & rationabili causâ manifestetur.

Colligitur 2. extra hunc casum necessitatis nullatenus licere alterius peccatum in confessione declarare; idcirco quando confessarius prouidet, pœnitentem sine vlla causâ rationabili velle nominare personas peccati sui complices, vel à quibus ad peccandum inductus est, debet illi prohibere, ipsumque admonere ne detractionis peccatum incurrat, vt rectè obseruat Nau, supra num. 2.

SECTIO XVI.

Quis sit legitimus Sacramenti Pœnitentiæ minister.

CERTVM est solum Sacerdotem esse legitimum Sacramenti pœnitentiæ ministrum: solis siquidem Apostolis, & eorum in Sacerdotio successoribus dictum est à Christo Domino S. Ioan. 20. *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis*, vt vnanimè verba illa Christi Domini intellexerunt SS. Patres, ac nominatim S. Ambr. lib. 1. de pœnit. cap. 2. S. Aug. lib. 2. cont. Epist. Parmeniani cap. 12. & S. Leo Epist. 91. ad Theodorum: eadem quoque veritas tanquam fide credenda definita est in Conc. Constantiensi, in Bulla Martini 5. in Concil. Florent. in decret. Eug. & in Conc. Trid. sess. 14. cap. 6. & ean. 10.

Quod